

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 104/2014
19.02.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Предрага Глигоријевића, Веска Крстајића, Биљане Синановић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Снежаном Меденицом као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Б.Ч., због кривичног дела крађе из члана 203. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног – адвоката С.Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К бр. 280/13 од 15.05.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.3095/13 од 30.09.2013. године, у седници већа одржаној дана 19. фебруара 2014. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Ч. – адвоката С.Б., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К бр.280/13 од 15.05.2013. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.3095/13 од 30.09.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К бр.280/13 од 15.05.2013. године, окривљени Б.Ч. оглашен је кривим због извршења кривичног дела крађе из члана 203. став 1. Кривичног законика, за које дело му је применом одредаба чланова 64, 65. и 66. КЗ изречена условна осуда, тако што му је утврђена казна затвора у трајању од два месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у периоду од годину дана не учини ново кривично дело.

Истом пресудом, окривљени је обавезан да оштећеном С.Д. накнади материјалну штету у износу од 225.000,00 динара, те да суду на име паушала уплати износ од 2.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка износ од 1.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.3095/13 од 30.09.2013. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Б.Ч. пресуда Основног суда у Сомбору К бр.280/13 од 15.05.2013. године, потврђена.

Против напред наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Б.Ч. – адвокат С.Б., због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП, конкретно због повреда одредаба члана 438. став 1. тачка 7, члана 439. став 1. тачка 2. и члана 441. став 3. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање.

Након што је захтев за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку достављен јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 490. Законика о кривичном поступку, о којој није обавестио јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Неосновано се у захтеву за заштиту законитости указује да је правноснажним пресудама учињена повреда закона на штету окривљеног из члана 439. став 1. тачка 2. ЗКП и с тим у вези истиче да је суд, примењујући одредбе закона о кривичном делу крађе, применио закон који се не може применити у конкретном случају, јер у радњама окривљеног не стоје сва обележја кривичног дела крађе, због којег је оглашен кривим, већ обележја кривичног дела самовлашћа из члана 330. став 1. КЗ.

Супротно изнетим наводима, по налажењу овога суда, из изреке првостепене пресуде произилазе сви битни елементи кривичног дела крађе из члана 203. став 1. КЗ, због којег је окривљени и оглашен кривим, а не кривичног дела самовлашћа из члана 330. став 1. КЗ, како се то неосновано истиче у захтеву, па како бранилац окривљеног износи сопствену оцену изведених доказа и свој лични став да у радњама окривљеног стоје битни елементи кривичног дела самовлашћа, а не кривичног дела крађе, то је захтев у овом делу оцењен неоснованим.

Такође, неосновани су и наводи захтева, којима се указује на учињене повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 7. ЗКП.

Наиме, указујући на ову повреду одредаба ЗКП, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да су у конкретном случају повређене одредбе кривичног поступка у погледу постојања оптужбе овлашћеног тужиоца, јер је због погрешне примене квалификације предметног кривичног дела јавни тужилац предузео кривично гоњење против окривљеног и поред тога што није надлежан, имајући у виду да се за кривично дело самовлашћа из члана 330. став 1. КЗ, уколико је учињено на штету грађана, кривично гоњење предузима по приватној тужби.

Међутим, по оцени овога суда, јавни тужилац је у конкретном случају био овлашћени тужилац за предузимање кривичног гоњења против

окривљеног. Наиме, из диспозитива оптужног предлога и из чињеничног описа изреке првостепене пресуде произилазе сва законска обележја кривичног дела крађе из члана 203. став 1. КЗ, које је окривљеном и стављено на терет, те због којег је и оглашен кривим.

Како за ово кривично дело овлашћење за кривично гоњење припада јавном тужиоцу, који је, дакле и био овлашћени тужилац у конкретном случају, имајући у виду да наводи истакнути у захтеву - да се у конкретном случају ради о кривичном делу самовлашћа из члана 330. став 1. КЗ, представљају сопствену процену подносиоца захтева у вези са правном квалификацијом предметног кривичног дела, то је захтев и у овом делу оцењен неоснованим.

Најзад, неосновани су и наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на учињене повреде одредаба члана 441. став 3. Законика о кривичном поступку и с тим у вези наводи да је "одлука првостепеног суда о имовинскоправном захтеву неоснована", обзиром да до овог закључка, подносилац захтева долази на основу сопствене оцене доказа, која је супротна оцени изнетој у правноснажној пресуди, а фактички се своди на оспоравање утврђеног чињеничног стања од којег зависи одлука о имовинскоправном захтеву.

Супротно овим наводима изнетим у захтеву, првостепени суд је извео све доказе од значаја за одлуку о имовинскоправном захтеву и, за разлику од подносиоца захтева који тврди да су окривљени и оштећени закључили судско поравнање у погледу штете настале критичном приликом, првостепени суд је утврдио супротно – да та штета и даље постоји, при чему је износ имовинскоправног захтева и одредио имајући у виду да окривљени и његов бранилац нису оспорили ни основ, а ни висину износа на име накнаде штете. Потпуно је друго питање да ли је суд изведене доказе правилно оценио и у вези с тим правилно утврдио чињенично стање од којег зависи одлука о имовинскоправном захтеву, но то је чињенично питање због којег подношење захтева за заштиту законитости није дозвољено.

Из наведених разлога, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Б.Ч. одбијен је као неоснован, а на основу одредбе члана 491. став 1. Законика о кривичном поступку.

Са свега изложеног, донета је одлука као у изреци.

Записничар-саветник
Снежана Меденица, с.р.

Председник већа-судија
Невенка Важић, с.р.